

„Paní učitelko, tak takovou jsem ještě nezažil.“

Škola v přírodě – rekreační středisko Březová, 18.5. – 22.5.2015

18. května, krátce před devátou hodinou ráno se před Základní školou v Ladrné shromažďují skupinky nedočkavých dětí, které mají před sebou pět, dnes už můžeme říci nezapomenutelných, dnů na škole v přírodě. Ještě před odjezdem odevzdávají rodiče nutné potvrzení o dobrém zdravotním stavu, bez kterého se nelze obejít, zatímco děti netrpělivě přešlapují z místa na místo. Každá minuta ubíhá pomalu. „Tak kdy už konečně pojedeme?“ „Nebojte se, brzy se už dočkáte.“ Rychle nakládáme zavazadla, loučíme se s rodiči a domácími mazlíčky, kteří nás přišli také vyprovodit, a vyrážíme vstříc očekávanému dobrodružství.

Podle pana řidiče nám cesta zabere 2 hodiny. Během této doby se každému žákovi honí hlavou nejrůznější otázky. „S kým budu na pokoji?“ „Opravdu si vyzkouším střelbu z luku?“ „Budou mi stačit peníze na sladkosti?“ „A vzal jsem si vůbec svoji peněženku nebo mi zůstala ležet doma na stole?“ Že si ji nikdo nezapomněl, zjišťujeme po hodině jízdy, kdy si děláme malou přestávku, a děti utíkají „zkontrolovat“ zboží v blízké restauraci. Po další hodině jízdy jsme na místě. Za zády paní učitelek se ozývají obdivné hlasy na okolní prostředí. Vystupujeme z autobusu a přichází k nám „mužiček“ v ustrojení, jakoby se chystal do boje. Meč a štít nemohou chybět. Posléze se dozvíme, že Nathaka (přezdívkou onoho válečníka) bude našim instruktorem. To jsme tehdy ani netušili, že bude také dobrým kamarádem, na kterého rádi vzpomínáme i po škole v přírodě. Ovšem není všechno růžové, jak se na první pohled zdá být. První studenou sprchu dostáváme v podobě ubytování. Úroveň jednoznačně neodpovídá alespoň z části běžnému standardu. Navíc žáci jiné školy, ubytování naproti našich pokojů, očividně nejsou z našeho příjezdu nadšení a dávají to na sobě zdát. Myšlenka otočit se na patě a jet domů se žene do hlavy paní učitelkám. Co nás přesvědčí, abychom tomuto místu dali ještě šanci? Dokáže nás tu něco udržet? Ano, pohled na atrakce, který jistě dětem nedá spát a sluníčko, předzvěst dobrého počasí. Dobrá, zůstáváme. Ráno následujícího dne zjišťujeme, že se můžeme rozloučit i s výhledy na pěkné počasí. Máme štěstí, že humor nás ještě neopouští, a proto si stále připomínáme, že vždy může být ještě hůř. K naší radosti zjišťujeme, že čas na pokojích trávíme minimálně a většinu dne jsme venku. Ačkoliv se téměř každý program neobešel bez pláštěnek, dá se říct, že nám to nevadilo. Velký dík patří Nathakovi, který se o nás staral jako o vlastní. Nikdy nezapomeneme na to, co jsme si vyzkoušeli. Především jsme překonali a překvapili sami sebe, když jsme se odvážili a trpělivě zdolávali nejrůznější úskalí překážek. Řádnou dávku odvahy vyžadoval tzv. Skok do prázdna, který se toho dne stal nejoblíbenější atrakcí náš všech. Program byl jednoduše báječný. Prvně jsme statečně šplhali na horolezecké stěně a den na to zdolávali těžkosti vysokých lanových překážek. Pokud někdo ještě před odjezdem neznal postavu krále Karla IV., dnes už o ní ví snad úplně všechno. Děti byly rozděleny do 4 rodů: páni z Lipé, Dubé, Landštejnové a Rožmberkové. Každá skupina se rozhodla pomáhat králi. Stříleli jsme z luku, šermovali dřevěnými meči a učili se dvorské etiketě. Loupeživého rytíře Jana Pancíře jsme dokázali porazit jen díky tomu, že jsme se spojili a domluvili. Největší klad školy v přírodě dnes vidíme v tom, že každému z nás se dostalo příležitosti vyniknout v tom, v čem jsme dobří. Kdo se jeden den bál šplhat po stěně, druhý den pomohl své družině s přípravou taneční choreografie na počest krále Karla. Ačkoliv jsme se na škole v přírodě „neučili“ v pravém slova smyslu, každý den nás učil sám.

